

Arrest

nr. 213 606 van 6 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Capucienenlaan 63
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat P. ROELS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen in het jaar 2007 België binnen en verzoekt op 9 oktober 2018 om internationale bescherming. Op 13 november 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Imarnissen, Bni Abdallah in de provincie Al Hoceïma. U bent een moslim van Berberse origine. Toen u zeventien jaar oud was, zijn uw ouders uit elkaar gegaan en is uw vader hertrouwd. Sindsdien woonden u en uw moeder gescheiden van uw vader en zijn nieuwe gezin. U bent analfabeet. In Marokko werkte u in de bouwsector.

In het jaar 2004 vond er een aardbeving plaats in uw regio waarbij uw woning verwoest werd en u en uw moeder genoodzaakt waren om in een tent te wonen. Organisaties kwamen ter plaatse om materiële hulp te bieden aan de ontheemden. Zo werd er ook aan u en uw familie een woning toegekend. Omdat u deze woning te klein vond voor u en uw moeder ging u naar de verantwoordelijke van Bni Abdallah om een andere woning te vragen. De verantwoordelijke weigerde en zei dat u maar bij uw vader moest intrekken. Het kwam tot een discussie tussen u en de verantwoordelijke waarbij u hem een dief noemde en hem ervan beschuldigde misbruik te maken van zijn positie. De gendarmerie diende ter plaatse te komen om jullie uit elkaar te halen. De volgende dag is de gendarmerie naar uw tent gekomen om u te zoeken, maar was u niet aanwezig. De gendarmerie zei dat u een gevangenisstraf van maximum tien jaar boven het hoofd hing omwille van uw dispuut met de verantwoordelijke van Bni Abdallah. De gendarmes zijn vervolgens nog 2 keer teruggekeerd om u te zoeken. Bij de derde poging werd de gendarmerie getipt dat u zich in het café bevond. Toen ze daar arriveerden, rende u meteen een nabijgelegen heuvel op en bekogelde u hen met stenen waarna u wist te ontsnappen. De daaropvolgende dag bent u samen met uw moeder naar de woning van uw zus getrokken in een ander dorp waar u 4 à 5 dagen heeft gewoond alvorens alleen door te reizen naar Tetouan waar u introk bij uw oom langs moederskant, meer bepaald in M'D. (...) (ook gekend onder de naam R. (...)).

Uw broer A. (...), die 20 jaar geleden naar Spanje was getrokken en inmiddels de Spaanse nationaliteit had verworven, regelde zowel voor u als uw moeder een visum opdat jullie hem zouden kunnen vervoegen aangezien jullie geen dak meer boven jullie hoofd hadden door de aardbeving. Ongeveer een maand na jullie vertrek uit Imarnissen was de visumaanvraag van uw moeder in orde en reisde zij op legale wijze naar Spanje. Omdat u zich persoonlijk diende aan te bieden bij het consulaat om uw visumaanvraag in orde te brengen en u vreesde opgepakt te worden omwille van uw problemen met de Marokkaanse autoriteiten, besloot u op illegale wijze naar Spanje te reizen, meer bepaald rond maart 2006. U heeft in totaal nog 8 tot 12 maanden in Tetouan verbleven bij uw oom en heeft ook daar gewerkt in de bouwsector.

In Spanje heeft u een jaar bij uw broer en uw moeder verbleven. In 2007 besloot uw broer, samen met uw moeder naar België te komen. Omdat u niet alleen in Spanje wilde achterblijven, bent u met hen mee naar België gekomen. In België probeerde u tevergeefs verblijfsdocumenten te bekomen via regularisatieprocedures. Toen u in april 2018 in het kader van dergelijke procedure via uw schoonbroer een attest van goed gedrag en zeden had opgevraagd in uw thuisland, vernam u dat het consulaat van Al Hoceïma weigerde dit attest uit te reiken omdat u nog steeds een gevangenisstraf boven het hoofd hing.

Na een vreemdelingencontrole op 24 april 2013 werd vastgesteld dat u zich illegaal op het Belgisch grondgebied bevond en betrokken was bij zwartwerk. U ontving diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod maar legde dit naast u neer. Op 7 mei 2018 werd u opnieuw betrapt op zwartwerk en illegaal verblijf in België en opgepakt. Vervolgens werd u overgebracht naar een gesloten centrum. Op 7 mei 2018 ontving u een bevel om het grondgebied te verlaten en vastgehouden met het oog op verwijdering. De geplande repatriëringen naar Marokko, respectievelijk op 23 mei 2018, 3 juli 2018 en op 4 juli 2018 werden afgelast omwille van problemen met uw laissez-passer. De daaropvolgende repatriëring op 19 juli 2018 mislukte omdat u zich verzette. De volgende repatriëring op 16 augustus 2018 werd afgelast omdat er problemen waren met uw identiteitsdocumenten. De laatste poging tot repatriëring op 12 oktober 2018 werd tenslotte geannuleerd omdat u een verzoek om internationale bescherming had ingediend op 9 oktober 2018.

U verklaart dit verzoek te hebben ingediend omdat u niet teruggestuurd wil worden naar Marokko. In Marokko vreest u een gevangenisstraf van maximum tien jaar te moeten uitzitten omwille van uw dispuut met de verantwoordelijke van Bni Abdallah. Verder verwijst u naar betogingen die hebben plaatsgevonden in Al Hoceïma tegen de regering waarin werd geëist om wegen aan te leggen en ziekenhuizen te bouwen. Demonstranten die hierbij werden opgepakt, werden veroordeeld tot

gevangenisstraffen van tien tot twintig jaar. U verklaart reeds in België te hebben verbleven op het moment van deze betogingen.

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terughrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Allereerst stelt het Commissariaat-generaal vast dat uw laattijdig verzoek om internationale bescherming ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u reeds sinds 2007 in België verblijft (CGVS, p.9). U diende echter pas op 9 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Gevraagd waarom u niet eerder een verzoek heeft ingediend, zei u dat u niets wist over de asielpcedure (CGVS, p.10). Verder heeft u het evenzeer verzaakt om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Spanje in het jaar dat u daar heeft verbleven alvorens uw komst naar België. U verklaarde in dit opzicht dat u na drie jaar verblijfsdocumenten zou bekomen hebben in Spanje als u er was gebleven. Voorts merkte u op dat u in Nederland onmiddellijk een statuut zou toegekend worden omwille van uw afkomst uit Al Hoceïma (CGVS, p.16), verklaringen waaruit blijkt dat u toch wel degelijk op de hoogte bent van het bestaan van de asielpcedure. Het feit dat u reeds in 2009 in België een regularisatieaanvraag heeft ingediend met behulp van een advocaat en zowel uw twee broers als uw moeder in België verblijfsdocumenten hebben bekomen (CGVS, p.3, p.8-p.9, p.12-p.13, p.17) maakt dan ook dat u wel degelijk toegang had tot juridische bijstand en in staat was zich te informeren over de asielpcedure in België. Dat u maar liefst twaalf jaar na aankomst in België heeft gewacht om een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen, en dit pas in het jaar 2018 ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees ten gevolge van de beweerde gebeurtenissen in Marokko en wijst erop dat u weinig belang hechtte aan het verkrijgen van internationale bescherming. Het is tevens opmerkelijk dat u nog eens twee maanden heeft gewacht deze aanvraag in te dienen, na maar liefst de vijfde poging tot repatriëring naar Marokko. Dit alles wijst er allerm minst op dat u een daadwerkelijke nood zou hebben aan internationale bescherming en doet eerder vermoeden dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven en een repatriëring af te wenden, dan dat u een oprecht een nood heeft aan internationale bescherming.

Ten tweede dient er te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Gevraagd waarom u nu, anno 2018, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, antwoordde u dat u dit verzoek enkel en alleen heeft ingediend omdat u niet naar Marokko wil terugkeren (CGVS, p.10). Bij terugkeer naar Marokko vreest u een gevangenisstraf van maximum tien jaar te moeten uitzitten omdat u een dispuut heeft gehad met de verantwoordelijke van Bni Abdallah. Onaannemelijkheden in uw verklaringen verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielaanvraag waarop u uw terugkeervrees naar Marokko baseert.

Zo wist u niet te overtuigen wat betreft uw verklaringen aangaande uw woordenwisseling met deze verantwoordelijke en de daaruit voortvloeiende problemen. Het deed onder meer verbazen dat u een gevangenisstraf van maar liefst tien jaar was toegekend, enkel en alleen omdat u deze verantwoordelijke destijds een dief had genoemd die misbruik maakte van zijn positie (CGVS, p.3-p.4). Zulk een straf is dan ook allesbehalve in proportie met de feiten die u zagezegd ten laste werden gelegd

door de Marokkaanse autoriteiten. Verder verklaarde u dat de gendarmerie na uw dispuut twee vruchteloze pogingen had ondernomen om u op te sporen alvorens ze u bij een derde poging hadden aangetroffen in een café nadat ze getipt waren. De eerste keer waren ze naar uw tent gekomen en twee dagen later naar de tent van uw vader. Reeds bij deze eerdere pogingen had de gendarmerie verkondigd dat zij u zochten omdat u een gevangenisstraf moest uitzitten. Wetende dat u al enkele dagen gezocht werd door de autoriteiten, is het dan ook allesbehalve aannemelijk dat u ondanks deze vrees voor een mogelijke arrestatie alsnog al die dagen in uw dorp bent gebleven en er evenmin graten in zag om nog op café te gaan (CGVS, p.5, p.14-p.15). Zulk een gedrag is dan ook allesbehalve in overeenstemming te brengen met het gedrag van een persoon die een persoonlijke vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ook uw beweringen aangaande uw aanvaring met de gendarmerie in het café deden de wenkbrouwen fronsen. Zo vertelde u dat u een nabijgelegen heuvel was opgelopen nadat u de sirenes van de gendarmerie had gehoord en vervolgens de gendarmerie zomaar uit het niets was beginnen bekogelen met stenen. Gevraagd waarom u met stenen had gegooid naar de gendarmerie, in het besef dat u reeds een gevangenisstraf boven het hoofd hing, antwoordde u eenvoudigweg dat u boos was omdat u geen huis had gekregen van de verantwoordelijke en de gendarmerie u maar bleef opzoeken. Daarnaast beweerde u dat hoewel de gendarmerie u niet had gezien op dat moment, ze vreemd genoeg wel geweten zouden hebben dat u het was die met stenen naar hen gooide (CGVS, p.4-p.5). Zulke bevreemdende antwoorden weten dan ook geenszins te overtuigen.

Ook andere onaannemelijkheden in uw verklaringen doen twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen. Zo verklaarde u dat u maar liefst acht tot twaalf maanden in Tetouan heeft verbleven alvorens u uiteindelijk besloten heeft om naar Spanje te reizen om daar uw moeder en broer te vervoegen (CGVS, p.6). De enige reden waarom u zo lang gewacht heeft om naar Spanje te gaan, was volgens u omdat enkel in de maanden maart en april de zee kalm genoeg is om met een klein bootje te bevaren (CGVS, p.15- p.16); een antwoord dat evenmin waarschijnlijk in de oren klinkt voor een persoon die beweert de Marokkaanse autoriteiten dermate te vrezen. Niet enkel doet uw laattijdige vertrek uit Marokko in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees; in deze periode van bijna een jaar verklaarde u te hebben gewerkt in de bouwsector in Tetouan en verklaarde u geen problemen te hebben gekend met de autoriteiten (CGVS, p.6-p.7). Gelet op het feit dat u tegelijkertijd verklaarde dat de gendarmerie er blijkbaar van op de hoogte was dat u gevlucht was naar Tetouan omdat de verantwoordelijke van uw regio dit zo tegen hen had gezegd (CGVS, p.5), ontcrachten zulke antwoorden des te meer de door u aangehaalde vrees. Het feit dat u geen problemen heeft gekend met de Marokkaanse autoriteiten gedurende een volledig jaar en in diezelfde periode probleemloos heeft kunnen werken in Tetouan en dus deelnemen aan het openbare leven, ofschoon er u een zware gevangenisstraf van maar liefst tien jaar boven het hoofd hing en de Marokkaanse autoriteiten bovendien op de hoogte waren van uw nieuwe verblijfplaats, brengt op zijn beurt wederom de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees aan het wankelen. Hoewel u vreesde naar het consulaat te gaan om uw visumaanvraag voor Spanje in orde te brengen en hiervoor zelfs tevergeefs een advocaat onder de arm had genomen, deed het evenzeer verwonderen dat u zelfs geen enkele poging had gedaan om via deze advocaat uw problemen met het gerecht uit te klaren. Uw antwoord hierop, met name dat deze advocaat met deze kwestie niets te maken had en u hem enkel had gevraagd om uw visumaanvraag in uw naam te regelen, is dan ook allesbehalve afdoende (CGVS, p.6-p.8).

Voorts dient er evenzeer vastgesteld te worden dat u op geen enkele manier weet te staven dat u een gevangenisstraf zou moeten uitzitten bij een terugkeer naar Marokko. In de eerste plaats kan u aangaande deze straf geen enkel document voorleggen, noch een document dat u opgeroepen werd om voor de rechtbank te verschijnen, noch een document dat u werd veroordeeld tot een bepaalde straf (CGVS, p.3, p.5). Dat u zulk een straf vreest te moeten ondergaan bij een terugkeer naar uw thuisland blijft dan ook een louter blote bewering die u geenszins op een geloofwaardige manier weet toe te lichten. Evenmin kan er geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u rond april 2018 geen attest van goed gedrag en zeden kon bekomen van de Marokkaanse autoriteiten omwille van deze gevangenisstraf. U verklaarde dit attest nodig te hebben in een poging om verblijfsdocumenten te verkrijgen in België (CGVS, p.3). Ook deze bewering wist u geenszins te staven met documenten (CGVS, p.20).

Verder is het frappant dat u in het jaar 2013-2014 een nieuw paspoort heeft aangevraagd en bovendien te hebben verkregen van het Marokkaanse consulaat te Antwerpen, en dit zonder enige noemenswaardige problemen (CGVS, p.8-p.9). Zulke frappante vaststellingen ondermijnen niet enkel uw algemene geloofwaardigheid, ze ontcrachten integraal uw beweringen dat u problemen zou gehad

hebben met de Marokkaanse autoriteiten in het verleden en dat u deze nog steeds zou moeten vrezen bij een terugkeer naar Marokko. Het feit dat u zelf de Marokkaanse autoriteiten contacteert is dan ook een duidelijk teken dat u deze autoriteiten niet vreest.

Voorts wordt uw algemene geloofwaardigheid verder aan het wankelen gebracht door een tegenstrijdigheid aangaande uw definitieve vertrek uit Marokko die werden vastgesteld tussen enerzijds uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en anderzijds het Commissariaat-generaal (CGVS). Bij de DVZ haalde u aan reeds in 2004 te zijn aangekomen in Spanje en daar minstens drie jaar te hebben gewoond alvorens naar België te zijn gekomen. In diezelfde verklaring herhaalt u bovendien nogmaals van 2004 tot en met 2007 in Spanje te hebben verbleven (zie volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorrecht dd. 09/05/2018, p.2-p.3, punt 3 en punt 8). Bij het CGVS haalde u echter aan pas in maart 2006 naar Spanje te zijn gegaan en daar amper een jaar te hebben verbleven. Hiermee geconfronteerd kon u niet anders dan ontkennen dat u dit zo verklaard had (CGVS, p.12, p.16). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen kan dan ook niet als verschoningsgrond beschouwd worden voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties wat betreft uw beweringen over uw dispuut met de verantwoordelijke van Bni Abdallah en de problemen die u zou gekend hebben met de autoriteiten ten gevolge hiervan, stelt het Commissariaat-generaal vast dat er in uw hoofde dan ook geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gevraagd of er nog andere redenen waren waarom u zich niet meer zou kunnen vestigen in Marokko, haalde u aan dat er veel problemen zijn in Al Hoceïma. U verwijst hierbij naar betogingen voor meer ziekenhuizen en scholen waarbij demonstranten werden gearresteerd en veroordeeld werden tot disproportionele gevangenisstraffen van tien tot twintig jaar. Tegelijkertijd verklaarde u niets te maken te hebben met deze betogingen en zich reeds in België te hebben bevonden toen deze feiten zich afspeelden in uw land van herkomst (CGVS, p.19-p.20). Dit maakt dan ook dat u uw vrees ten aanzien van de Marokkaanse autoriteiten omwille van deze manifestaties en de onrust in uw regio van herkomst geenszins weet te personaliseren. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemene situatie om aanspraak te maken op een beschermingsstatus. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat behalve de door u aangehaalde feiten, die reeds als ongeloofwaardig werden beoordeeld door het Commissariaat-generaal, u nooit andere problemen heeft gekend met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p.13). Verder haalde u aan dat u al twaalf jaar in België bent, nooit bent opgepakt voor drugs of iemand heeft bedreigd en geen beroep heeft gedaan op het OCMW om uw ziekenhuiskosten te verhalen (CGVS, p.2, p.9-p.10 en p.19). Zulke opmerkingen ressorteren geenszins onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en kunnen evenmin beschouwd worden als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Rekening houdend met het geheel van bovenstaande bevindingen moet er bijgevolg worden besloten dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bijgevolg kan u, noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

U bent niet in het bezit van documenten die de appreciatie van het CGVS inzake uw verzoek om internationale bescherming in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft geoordeeld dat er in hoofde van verzoeker niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Bijgevolg werd er geoordeeld dat aan verzoeker noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Verzoeker kan niet akkoord gaan met deze beslissing.

2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht omtrent de motieven.

Uit het verder uiteengezette zal tevens blijken dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen.

De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden.

3. Laattijdige asielaanvraag

Verzoeker heeft inderdaad niet bij zijn aankomst in België, t.t.z. in 2007, een asielaanvraag ingediend.

Hij reisde vanuit Spanje naar hier samen met zijn moeder en broer. Hij probeerde zijn verblijf op tal van andere manieren te regulariseren.

Het dient benadrukt te worden dat verzoeker slechts recent ontdekt heeft dat hij nog steeds een zware gevangenisstraf van 10 jaar riskeert voor het dispuut dat zich voordeed in 2004. Dit ontdekte hij pas in april 2018, naar aanleiding van de aanvraag van een attest van goed gedrag en zeden in zijn land van herkomst. Dat werd hem geweigerd door de openstaande gevangenisstraf.

Het is dus pas in 2018 – het jaar dat verzoeker zijn verzoek tot internationale bescherming indiende – dat verzoeker ontdekte dat hij nog steeds niet terug kon naar Marokko, omwille van de disproportionele bestraffing dat hem daar boven het hoofd hangt.

Bovendien mag een laattijdige asielaanvraag geen argument vormen om de aanvraag te verwerpen en/of de geloofwaardigheid van zijn vrees in twijfel te stellen.

Artikel 10, §1 van de Herschikte Procedurerichtlijn voorziet immers:

“De lidstaten zorgen ervoor dat verzoeken om internationale bescherming niet worden afgewezen of van behandeling worden uitgesloten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan.”¹

Ook de UN High Commissioner for Refugees (hierna: UNCHR) heeft al meermaals herhaald dat het laattijdig indienen van een asielaanvraag niet mag aanzien worden als een aanwijzing van een gebrek aan vrees van een asielzoeker. De UNCHR merkt terecht op dat een instantie rekening dient te houden met de factoren die aanleiding hebben gegeven tot een laattijdige asielaanvraag:

"The decision-maker should consider whether the applicant's failure to apply for international protection at the earliest opportunity was due to a desire to achieve security, albeit temporary and in an irregular manner. The decision-maker should bear in mind the effects of disorientation, language barriers, anxiety, and/or fear in this regard. The applicant [...] may be under the control of others who have cautioned against or prevented an application being lodged. Alternatively, an applicant may have delayed making an asylum claim through fear or mistrust of the authorities, or doubts about the procedure rendering a just outcome. The decision maker should also take into account the effect of any trauma experienced. The symptoms of trauma, including avoidance, dissociation, and shame, may mean that an applicant does not make an application for international protection until compelled by circumstances such as the threat of forced return."

Uit het asielrelaas van verzoeker komt duidelijk naar boven dat hij Marokko ontvluchtte omwille van het feit dat hij gezocht werd door de gendarmerie om hem voor 10 jaar lang op te sluiten wegens het genoemde dispuut.

Eens verzoeker Marokko verlaten had, dacht hij veilig te zijn en probeerde hij zijn verblijf op een andere manier te regulariseren.

Na het verstrijken van een aantal jaren, kwam verzoeker in april 2018 tot de ontdekking dat hij nog steeds deze bestraffing riskeert bij een terugkeer naar Marokko.

4. Met betrekking tot de gegronde vrees tot vervolging of reëel risico op ernstige schade

Verzoeker is de mening toegedaan dat de vormen van bedreiging die hij reeds ondergaan heeft, een vervolging uitmaken zoals bedoeld in de Conventie van Genève en artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS haalt in haar beslissing aan dat op verzoeker de bewijslast ligt.

Daarbij vraagt zij echter een onmogelijke bewijslast van verzoeker. Aan verzoeker moet het voordeel van de twijfel worden gegeven.

De UNCHR herinnert er tevens aan dat het voor een asielzoeker al te vaak onmogelijk is om elk onderdeel van zijn verhaal te 'bewijzen'.

"It is hardly possible for a refugee to 'prove' every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt."

Het EHRM bevestigde dit principe van het voordeel van de twijfel:

"The Court acknowledges that, owing to the special situation in which asylum seekers often find themselves, it is frequently necessary to give them the benefit of the doubt when it comes to assessing the credibility of their statements and the documents submitted in support thereof." (EHRM no. 41827/07, 9 maart 2010, R.C. v. Zweden)

Ondanks dat verzoeker het voordeel van de twijfel hoort te krijgen, besluit het CGVS zonder meer dat verzoeker zijn asielrelaas ongegrond is.

5. Op basis van het bovengenoemde vraagt verzoeker middels voorliggend verzoekschrift om de bestreden beslissing te hervormen en verzoeker de status van vluchteling toe te kennen, minstens het statuut van subsidiair beschermde.

Uiterst ondergeschikt vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS met het oog op verder onderzoek."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende

detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) zijn laattijdig verzoek om internationale bescherming ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees, (ii) onaannemelijkheden in zijn verklaringen verhinderen dat er geloof kan worden gehecht aan het asielaas waarop hij zijn terugkeervrees naar Marokko baseert, (iii) hij op geen enkele manier weet te staven dat hij een gevangenisstraf zou moeten uitzitten bij een terugkeer naar Marokko, (iv) het feit dat hij zelf de Marokkaanse autoriteiten contacteert een duidelijk teken is dat hij deze autoriteiten niet vreest, (v) zijn algemene geloofwaardigheid verder aan het wankelen wordt gebracht door een tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) over zijn definitieve vertrek uit Marokko, (vi) hij zijn vrees ten aanzien van de Marokkaanse autoriteiten omwille van manifestaties in Al Hoceïma en de onrust in zijn regio van herkomst geenszins weet te personaliseren, en (vii) zijn opmerkingen dat hij al twaalf jaar in België is, nooit is opgepakt voor drugs of iemand heeft bedreigd en geen beroep heeft gedaan op het OCMW om zijn ziekenhuiskosten te verhalen niet onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève ressorteren en evenmin beschouwd kunnen worden als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet

voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het enig middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst meent de Raad dat het gegeven dat verzoeker pas na een verblijf van ongeveer elf jaar in België besloot om een verzoek om internationale bescherming in te dienen een contra-indicatie vormt voor de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Over de laattijdigheid van verzoekers asielaanvraag wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u reeds sinds 2007 in België verblijft (CGVS, p.9). U diende echter pas op 9 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Gevraagd waarom u niet eerder een verzoek heeft ingediend, zei u dat u niets wist over de asielprocedure (CGVS, p.10). Verder heeft u het evenzeer verzaakt om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Spanje in het jaar dat u daar heeft verbleven alvorens uw komst naar België. U verklaarde in dit opzicht dat u na drie jaar verblijfsdocumenten zou bekomen hebben in Spanje als u er was gebleven. Voorts merkte u op dat u in Nederland onmiddellijk een statuut zou toegekend worden omwille van uw afkomst uit Al Hoceïma (CGVS, p.16), verklaringen waaruit blijkt dat u toch wel degelijk op de hoogte bent van het bestaan van de asielprocedure. Het feit dat u reeds in 2009 in België een regularisatieaanvraag heeft ingediend met behulp van een advocaat en zowel uw twee broers als uw moeder in België verblijfsdocumenten hebben bekomen (CGVS, p.3, p.8-p.9, p.12-p.13, p.17) maakt dan ook dat u wel degelijk toegang had tot juridische bijstand en in staat was zich te informeren over de asielprocedure in België. Dat u maar liefst twaalf jaar na aankomst in België heeft gewacht om een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen, en dit pas in het jaar 2018 ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees ten gevolge van de beweerde gebeurtenissen in Marokko en wijst erop dat u weinig belang hechtte aan het verkrijgen van internationale bescherming. Het is tevens opmerkelijk dat u nog eens twee maanden heeft gewacht deze aanvraag in te dienen, na maar liefst de vijfde poging tot repatriëring naar Marokko. Dit alles wijst er allerminst op dat u een daadwerkelijke nood zou hebben aan internationale bescherming en doet eerder vermoeden dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven en een repatriëring af te wenden, dan dat u een oprecht een nood heeft aan internationale bescherming.”

De omstandigheid dat verzoeker zijn verblijf op tal van andere manieren zou hebben proberen te regulariseren, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoekers laattijdige asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

Waar verzoeker ter verschoning van zijn laattijdig handelen aanvoert dat hij slechts recent – met name in april 2018, wanneer hem een attest van goed gedrag en zeden in zijn land geweigerd werd – ontdekt heeft dat hij nog steeds een zware gevangenisstraf van tien jaar riskeert voor het dispuut dat zich in 2004 heeft voorgedaan, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien – en ten overvloede – wordt er nog op gewezen dat verzoeker op het CGVS verklaarde dat hij reeds op het moment van zijn vertrek uit Marokko wist dat hij daar een gevangenisstraf zou moeten uitzitten, doch dat hij ervan uitging dat deze straf na tien jaar zou zijn kwijtgescholden (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud van 7 november 2018, p. 18-19), zodat de bewering dat hij in april 2018 ontdekte dat hij nog steeds een zware gevangenisstraf riskeert, niet kan verklaren waarom hij niet eerder, met name bij zijn aankomst in Spanje of in België, toen hij er nog niet van uitging dat zijn straf zou zijn kwijtgescholden, om internationale bescherming verzocht.

Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 10.1 van de richtlijn 2013/32/EU en naar een opmerking van het UNHCR, wordt er op gewezen dat (i) uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker de elementen die hij aanbrengt ter verklaring van het laattijdig indienen van zijn verzoek niet aannemelijk maakt en dat (ii) zijn verzoek niet wordt afgewezen louter op grond van het feit dat dit niet zo snel mogelijk gedaan zou zijn. In de bestreden beslissing worden immers nog verschillende andere gronden aangehaald op basis waarvan wordt besloten dat verzoeker er niet in geslaagd is het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Zo wordt in de bestreden beslissing verder terecht als volgt gesteld:

“Gevraagd waarom u nu, anno 2018, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, antwoordde u dat u dit verzoek enkel en alleen heeft ingediend omdat u niet naar Marokko wil terugkeren (CGVS, p.10). Bij terugkeer naar Marokko vreest u een gevangenisstraf van maximum tien jaar te moeten uitzitten omdat u een dispuut heeft gehad met de verantwoordelijke van Bni Abdallah. Onaannemelijkheden in uw verklaringen verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielseleas waarop u uw terugkeervrees naar Marokko baseert.

Zo wist u niet te overtuigen wat betreft uw verklaringen aangaande uw woordenwisseling met deze verantwoordelijke en de daaruit voortvloeiende problemen. Het deed onder meer verbazen dat u een gevangenisstraf van maar liefst tien jaar was toegekend, enkel en alleen omdat u deze verantwoordelijke destijds een dief had genoemd die misbruik maakte van zijn positie (CGVS, p.3-p.4). Zulk een straf is dan ook allesbehalve in proportie met de feiten die u zagezegd ten laste werden gelegd door de Marokkaanse autoriteiten. Verder verklaarde u dat de gendarmerie na uw dispuut twee vruchteloze pogingen had ondernomen om u op te sporen alvorens ze u bij een derde poging hadden aangetroffen in een café nadat ze getipt waren. De eerste keer waren ze naar uw tent gekomen en twee dagen later naar de tent van uw vader. Reeds bij deze eerdere pogingen had de gendarmerie verkondigd dat zij u zochten omdat u een gevangenisstraf moest uitzitten. Wetende dat u al enkele dagen gezocht werd door de autoriteiten, is het dan ook allesbehalve aannemelijk dat u ondanks deze vrees voor een mogelijke arrestatie alsnog al die dagen in uw dorp bent gebleven en er evenmin graten in zag om nog op café te gaan (CGVS, p.5, p.14-p.15). Zulk een gedrag is dan ook allesbehalve in overeenstemming te brengen met het gedrag van een persoon die een persoonlijke vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ook uw beweringen aangaande uw aanvaring met de gendarmerie in het café deden de wenkbrouwen fronsen. Zo vertelde u dat u een nabijgelegen heuvel was opgelopen nadat u de sirenes van de gendarmerie had gehoord en vervolgens de gendarmerie zomaar uit het niets was beginnen bekogelen met stenen. Gevraagd waarom u met stenen had gegooid naar de gendarmerie, in het besef dat u reeds een gevangenisstraf boven het hoofd hing, antwoordde u eenvoudigweg dat u boos was omdat u geen huis had gekregen van de verantwoordelijke en de gendarmerie u maar bleef opzoeken. Daarnaast beweerde u dat hoewel de gendarmerie u niet had gezien op dat moment, ze vreemd genoeg wel geweten zouden hebben dat u het was die met stenen naar hen gooide (CGVS, p.4-p.5). Zulke bevreemdende antwoorden weten dan ook geenszins te overtuigen.

Ook andere onaannemelijkheden in uw verklaringen doen twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen. Zo verklaarde u dat u maar liefst acht tot twaalf maanden in Tetouan heeft verbleven alvorens u uiteindelijk besloten heeft om naar Spanje te reizen om daar uw moeder en broer te vervoegen (CGVS, p.6). De enige reden waarom u zo lang gewacht heeft om naar Spanje te gaan, was volgens u omdat enkel in de maanden maart en april de zee kalm genoeg is om met een klein bootje te bevaren (CGVS, p.15- p.16); een antwoord dat evenmin waarschijnlijk in de oren klinkt voor een persoon die beweert de Marokkaanse autoriteiten dermate te vrezen. Niet enkel doet uw laattijdige vertrek uit Marokko in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees; in deze periode van bijna een jaar verklaarde u te hebben gewerkt in de bouwsector in Tetouan en verklaarde u geen problemen te hebben gekend met de autoriteiten (CGVS, p.6-p.7). Gelet op het feit dat u tegelijkertijd verklaarde dat de gendarmerie er blijkbaar van op de hoogte was dat u gevlucht was naar Tetouan omdat de verantwoordelijke van uw regio dit zo tegen hen had gezegd (CGVS, p.5), ontkrachten zulke antwoorden des te meer de door u aangehaalde vrees. Het feit dat u geen problemen heeft gekend met de Marokkaanse autoriteiten gedurende een volledig jaar en in diezelfde periode probleemloos heeft kunnen werken in Tetouan en dus deelnemen aan het openbare leven, ofschoon er u een zware gevangenisstraf van maar liefst tien jaar boven het hoofd hing en de Marokkaanse autoriteiten bovendien op de hoogte waren van uw nieuwe verblijfplaats, brengt op zijn beurt wederom de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees aan het wankelen. Hoewel u vreesde naar het consulaat te gaan om uw visumaanvraag voor Spanje in orde te brengen en hiervoor zelfs tevergeefs een advocaat onder de arm had genomen, deed het evenzeer verwonderen dat u zelfs geen enkele poging had gedaan om via deze advocaat uw problemen met het gerecht uit te klaren. Uw antwoord hierop, met name dat deze advocaat met deze kwestie niets te maken had en u hem enkel

had gevraagd om uw visumaanvraag in uw naam te regelen, is dan ook allesbehalve afdoende (CGVS, p.6-p.8).

Voorts dient er evenzeer vastgesteld te worden dat u op geen enkele manier weet te staven dat u een gevangenisstraf zou moeten uitzitten bij een terugkeer naar Marokko. In de eerste plaats kan u aangaande deze straf geen enkel document voorleggen, noch een document dat u opgeroepen werd om voor de rechtbank te verschijnen, noch een document dat u werd veroordeeld tot een bepaalde straf (CGVS, p.3, p.5). Dat u zulk een straf vreest te moeten ondergaan bij een terugkeer naar uw thuisland blijft dan ook een louter blote bewering die u geenszins op een geloofwaardige manier weet toe te lichten. Evenmin kan er geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u rond april 2018 geen attest van goed gedrag en zeden kon bekomen van de Marokkaanse autoriteiten omwille van deze gevangenisstraf. U verklaarde dit attest nodig te hebben in een poging om verblijfsdocumenten te verkrijgen in België (CGVS, p.3). Ook deze bewering wist u geenszins te staven met documenten (CGVS, p.20).

Verder is het frappant dat u in het jaar 2013-2014 een nieuw paspoort heeft aangevraagd en bovendien te hebben verkregen van het Marokkaanse consulaat te Antwerpen, en dit zonder enige noemenswaardige problemen (CGVS, p.8-p.9). Zulke frappante vaststellingen ondermijnen niet enkel uw algemene geloofwaardigheid, ze ontcrachten integraal uw beweringen dat u problemen zou gehad hebben met de Marokkaanse autoriteiten in het verleden en dat u deze nog steeds zou moeten vrezen bij een terugkeer naar Marokko. Het feit dat u zelf de Marokkaanse autoriteiten contacteert is dan ook een duidelijk teken dat u deze autoriteiten niet vreest.

Voorts wordt uw algemene geloofwaardigheid verder aan het wankelen gebracht door een tegenstrijdigheid aangaande uw definitieve vertrek uit Marokko die werden vastgesteld tussen enerzijds uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en anderzijds het Commissariaat-generaal (CGVS). Bij de DVZ haalde u aan reeds in 2004 te zijn aangekomen in Spanje en daar minstens drie jaar te hebben gewoond alvorens naar België te zijn gekomen. In diezelfde verklaring herhaalt u bovendien nogmaals van 2004 tot en met 2007 in Spanje te hebben verbleven (zie volledige weerslag van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorrecht dd. 09/05/2018, p.2-p.3, punt 3 en punt 8). Bij het CGVS haalde u echter aan pas in maart 2006 naar Spanje te zijn gegaan en daar amper een jaar te hebben verbleven. Hiermee geconfronteerd kon u niet anders dan ontkennen dat u dit zo verklaard had (CGVS, p.12, p.16). Het louter ontkennen van eerdere verklaringen kan dan ook niet als verschoningsgrond beschouwd worden voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties wat betreft uw beweringen over uw dispuut met de verantwoordelijke van Bni Abdallah en de problemen die u zou gekend hebben met de autoriteiten ten gevolge hiervan, stelt het Commissariaat-generaal vast dat er in uw hoofde dan ook geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gevraagd of er nog andere redenen waren waarom u zich niet meer zou kunnen vestigen in Marokko, haalde u aan dat er veel problemen zijn in Al Hoceïma. U verwijst hierbij naar betogingen voor meer ziekenhuizen en scholen waarbij demonstranten werden gearresteerd en veroordeeld werden tot disproportionele gevangenisstraffen van tien tot twintig jaar. Tegelijkertijd verklaarde u niets te maken te hebben met deze betogingen en zich reeds in België te hebben bevonden toen deze feiten zich afspeelden in uw land van herkomst (CGVS, p.19-p.20). Dit maakt dan ook dat u uw vrees ten aanzien van de Marokkaanse autoriteiten omwille van deze manifestaties en de onrust in uw regio van herkomst geenszins weet te personaliseren. Het volstaat niet om te verwijzen naar een algemene situatie om aanspraak te maken op een beschermingsstatus. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat behalve de door u aangehaalde feiten, die reeds als ongeloofwaardig werden beoordeeld door het Commissariaat-generaal, u nooit andere problemen heeft gekend met de autoriteiten in uw land van herkomst (CGVS, p.13). Verder haalde u aan dat u al twaalf jaar in België bent, nooit bent opgepakt voor drugs of iemand heeft bedreigd en geen beroep heeft gedaan op het OCMW om uw ziekenhuiskosten te verhalen (CGVS, p.2, p.9-p.10 en p.19). Zulke opmerkingen ressorteren geenszins onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en kunnen evenmin beschouwd worden als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De Raad merkt ten slotte op dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten moet weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Marokko zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.10. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN